

Případy hejtmana Ambrože

ukázka

Zdobená vitráž gotického okna byla temná a zastřená, jakoby hustou tmavou mlhou, za níž šlo slabě rozeznávat roztříštěné světlo měsíce. To jak se provazce deště slévaly na skle a stékaly dolů, kapky tloukly pod nápory větru do okna, zaznívaly slabou ozvěnou rozběsněného venkovního počasí i sem, mezi tlusté kamenné zdi, do posvátného ticha chrámu.

Mezi mraky proběhl blesk a okna se na malý okamžik rozehrála barvami, mozaiky světců vystoupily z temnoty a odrazily se na nerovné podlaze, stíny dřevěných lavic vyčrtly na kameni spletitou kresbu a velký kříž, jenž se tyčil nad svatostánkem, vyryl svůj tmavý protáhle zdeformovaný obraz napříč kněžištěm. Pak se zas celý prostor hlavní lodi ponořil do tmy.

Dva zlatí cherubíni klečeli po stranách tabernáklu, křídla složená a ruce sepjaté v modlitbě, jejich tváře byly až neslušně lidské, naplněné emocemi a pramálo nadpozemské, odrážely se v nich bouře citů, z nichž nejsilnějším byla touha – ne pokora, ne svatá bázeň a už vůbec ne nedotknutelná chladnost andělských bytostí, byla to touha, již by člověk dostatečně smělý mohl dokonce nazvat vášní. Snad to byl záměr umělce – a třeba jen to, jak nyní po zlatých tvářích mihotaly odlesky plamene svíčky, jedné jediné zapálené v celém chrámu, ve svícnu postaveném na kraji oltáře.

Avšak ještě jedna postava, krom nehybných cherubů, zde neslyšnými slovy spřádala své modlitby. Muž zahalený v dlouhé albě z bílého plátna klečel pod oltářem, hlavu opřenu čelem do země a jeho rty se chvějivě pohybovaly, tvoříce slova, již tisíckrát zopakovaná, a přesto vyřázená s naléhavostí.

Další blesk byl dlouhý, mnohonásobně se odrážel od mraků a osvětlil prostor na několik vteřin. Muž vzhlédl a očima vyhledal zmučenou tvář Krista na velkém kříži, ten mu vracel pohled, bylo v něm mnoho bolesti ale málo odpovědí.

„Pane,“ zvolal muž ochraptěle, „smiluj se nade mnou!“

Sochu spasitele opět přikryl stín.

„Proč jen mě vystavuješ tak kruté zkoušce?“

Šumění deště za okny sílilo, znělo mu jako šeptání tisíců úst, šeptání nelítostných obviňujících slov, obžaloby z viny, které mu není dovoleno se vyhnout.

„Dej mi znamení,“ zvolal, „ukaz mi, jaká je tvá vůle!“

Hlas deště byl nyní tak silný, že muž jen stěží překřičel jeho řev, ale s jeho posledním slovem náhle ustal a rozhostilo se ticho. Starcovy oči se rozšířily hrůzou. Zmučeně vydechl a od jeho úst odlétl obláček páry. Déšť omýval okna, stékal po skle zvolna jako med, ticho bylo nesnesitelně pronikavé. Na kámen dopadla kapka potu a její plesknutí se rozeznělo chrámem s mnohonásobnou ozvěnou.

Pomalů vstal, ne z vlastní vůle, jako by prováděl cosi nevyhnutelného. Napřímil se a obrátil. Světlo z dalšího blesku bylo jasné a nepřerušované, ozářilo chrámovou loď jako stovka náhle rozžatých pochodní. Vše kolem ověňčovaly desítky stínů, jen postava, která tam stála na úrovni první řady lavic, nevrhala ani jediný. Obrazy světců ve vitrážích hleděly rozzářenýma očima, i zlatí andělé natočili hlavy a oči se jim zatřpytily ve světle.

Uděláš to, uslyšel hlas. Hned zítra.

„Můj Bože...“ zašeptal bez hlesu. Krev z jeho rozedřeného čela potřísnila dlažbu, nehty zaskřípaly na kameni. „Pane, dej mi sílu.“

Jestli město Bludov v něčem opravdu vynikalo, pak to byly hostince. Ačkoliv nelze říci, že by nějak zaostávalo v ostatních způsobech podnikání, kvetla tu nejrůznější řemesla, od zlatníků, sklářů, kovotepců a dalších vznešených cechů, až po kožešníky, vaříče dehtu a hubiče krys. Rovněž tu sídlilo mnoho zámožných kupců a obchodníků všeho druhu, však také město leželo na významné obchodní trase a kupecké vozy se mu nevyhýbaly, přesto spíše než všechny obchodní záležitosti hrála v místních aktivitách prim touha po oddychu a po zábavě.

Vyhlášenost bludovských hospod, lázní, heren, nevěstinců, zápasíšť a zařízení kombinujících tohle všechno nespočívala ani tak v nejvyšší kvalitě služeb jako spíše v jejich rozmanitosti, zejména tedy v tom, že jste bez většího hledání vždycky našli podnik, který měl, co jste potřebovali, a v ceně, jaká vám vyhovovala.

Kupříkladu krčma U Bílého čmeláka – to byl zrovna jeden z podniků, který si nepotrpěl na okázalost a na odiv dávaný luxus, nepatřil mezi místa, která tak rádi vyhledávají členové zbohatlických měšťanských rodů, na jejichž erbech barva ještě nezaschla – kde za snesitelný peníz dostanete nedovařené vepřové, ovšem na stříbrném podnose. Sem naopak často zavítali skuteční leč zchudlí šlechtici, kteří si za snesitelný peníz rádi pochutnají a je jim jedno, že budou jíst z kameninové mísy a hliněného džbánu. Tento podnik nepotřeboval hýřit barvami a leskem nablýskaných svícňů z kočičího zlata, měl svou noblesu vrytou hluboko do holých kamenných zdí a pranic se nestaral o to, jestli si jí někdo všimne.

I místní hostinský se držel tohoto stylu a nevšímal si zbytečně věcí, které se jej netýkaly. Pro klientelu určitého druhu to bylo víc než dostatečným doporučením.

Krčma bývala málokdy zaplněna, ten večer byla návštěva ještě slabší než obvykle – jen dva muži poměrně zámožného zevnějšku popíjeli u stolku hned u dveří, jejich kabátce z jemné kůže, klobouky s pštrosími péry, a především meče u pasu se zdobenými jílcí naznačovaly šlechtický stav. Jeden byl mladý, s očima jiskřícíma vínem stejně jako mladickým neklidem, druhý starší, byť ne o moc, důrazně gestikuloval, nedávaje též najevo mnoho pokory, jež přichází s věkem. Seděli ve společnosti dvou cínových konvic a diskutovali o něčem.

Krom nich už tu byla jen čtveřice u stolu v rohu, částečně skrytém za obloukovým klenutím podpírajícím strop – podstatně tišší ve své rozpravě, ač jak by se případnému pozorovateli na první pohled zezdalo, jejich diskuse byla jistě plodnější a argumenty uváženější.

Na jedné straně seděly dvě ženy, či přesněji jedna žena a jedna víla. Ta první měla o něco širší pas a mohutnější šíji, než aby to i ten nejhovívavější z bardů mohl přehlédnout a soustředit se na popis půvabných tahů tváře a lesk hustých rusých vlasů, když navíc ani oděv zrovna nepomáhal zdůraznit ženskost jejích rysů – návleky z tvrdé kůže na obou pažích, pobité bronzovými hroty, ještě podtrhovaly šířku ramen a tepaný kyrys chránící trup na pohled ladil s chladem a tvrdostí, jež šlo vyčíst v jejích přimhouřených očích. Nezachránila to ani suknice a pláštík z jasně fialového saténu a stříbrná spona ve vlasech, spíše ty křiklavé doplňky působily dojmem nevydařeného pokusu o vyzývavost a v oku mužského diváka zanechaly jen rozpaky nad tak malou mírou citu pro krásu.

O její společnici naproti tomu žádný muž s jen špetkou žádostivosti nemohl zavadit pohledem bez rozechvění, to některé víly zkrátka mají v sobě. Byla drobnější postavy, ale ne menší, než leckterá lidská žena, vlasy měla nakrátko ostříhané a šedivé, leč ne jako u stařen vysušených věkem, byla to stříbrná měsíční barva, živá a hvězdnatě lesklá. Na sobě měla jednoduchou plátěnou tuniku, pod ní bílou košili s nabíranými rukávy, opasek spletený z kožených pásků a u něj mečík s rukojetí vykládanou drobounkými safíry. Nebýt té zbraně, byla by oblečena až úzkostlivě městsky a na pohled prostě, ovšem s vkusem značícím dostatečnou zámožnost, jak ostatně naznačoval i zjev její ochránkyně.

Na lavici u protější strany stolu seděla dvojice mužů, rovněž měšťanského vzhledu. Kabátce z prošívání kůže a dlouhé pláště lemované sametem sice naznačovaly stav kupců na cestách, co neradi budí pozornost a plný měsíc skrývají pod několika vrstvami látky a tuctovým zjevem – ovšem jejich vystupování, úsporné pohyby a kradmé pohledy, jež vrhali kolem sebe, ukazovaly spíše na muže uvyklé měšťanským ulicím.

První měl holou hlavu a křivý nos, vysušená kůže se mu z něj odlupovala a rty měl rozpraskané. Sivě modré oči metaly pichlavé pohledy, ale ústa se neustále usmívala, jakoby neodvislá na zbytku tváře. Byl dobře stavěný, i když trochu hrbatý, pod pláštěm skrýval okovaný obušek a nedával si s jeho utajením příliš práce. Jmenoval se Bulga Radomlat a byl tu jen kvůli zajištění hladkého průběhu jednání bez nežádoucích vyrušení, podobně jako ta žena ve zbroji na protější straně stolu.

Obchodní stránku měl na starosti jeho druh, Janek Skřipola. Byl to hubený, šlachovitý mužík s tváří protáhlou do masky neustálé obezřetnosti, oči mu neposedně těkaly a při řeči si špičkou jazyka stále olizoval horní ret.

Ostatně ani jeden z těch čtyř nepůsobil uvolněně – rusovláska si pohrávala levou rukou kalíškem s vínem, ale sotva se napila, zatímco pravačku měla po celou dobu položenou na stehně, nadosah místa, kde jí u pasu visel biják – krátká tyč se dvěma na dlaň dlouhými železnými klasy, připevněnými na řetězech. Víla se svého vína ani nedotkla, paže měla složené na desce stolu před sebou a chladně si měřila oba muže.

„Nechci plýtvat vašim drahým časem, mé dámy,“ říkal Skřipola, „znalkyně, jako jste vy, bych si přece nedovolil urazit podřadným zbožím, naopak, mám tu speciálně pro vás zbožíčko nejvyšší kvality.“

„To už jsme slyšeli,“ pravila víla bez zabarvení. „Nemusím snad opakovat, že naši paní Maragitu nic jiného nezajímá.“

„Ó, vytríbený vkus vzácné a ctěné paní Maragity je vyhlášený. Pokorný a poctivý obchodník jako já ví, co se sluší. Neuspokojit dvorní švadlenu vévody Latranského by bylo osobní potupou a prohrou.“

„Věřím, že poctivý a pokorný obchodník,“ přerušila jej víla, „ví co nabízí a vlastní čest mu brání přeceňovat své zboží.“

Víla samozřejmě nemohla být tak pošetilá, aby na okamžik uvěřila, že má před sebou opravdového obchodníka, on věděl, že to ona ví, a oba byli připraveni přizpůsobit tomu vyjednávání. Nicméně tyto formality byly nezbytné, stejně tak jako k řádnému kouzlu neodmyslitelně patřily runy načrtnuté křídou či krví a velké hořící svíce – a tady se chystalo kouzlo z nejoblíbenějších, proměnit zboží pochybného původu v řádně nabyté vlastnictví bezúhonného kupce. To stálo za trochu přetvářky.

„Ráda se přesvědčím, zda je tvá nabídka tak velkorysá, jak tvrdíš.“

„Hodlám rozptýlit i nejnepatrnější záchvěv pochyb, má paní.“

Skřípola zahlédl v očích víly netrpělivost, a tak přešel od úvodu k další fázi jednání. Vytáhl zpod pláště balíček zabalený ve voskovaném plátnu, rozevřel jej a jal se jeho obsah rozkládat po stole. Svě počínání doprovázel slovy:

„Zde nejjemnější látka z čistého hedvábí barveného červeným santalem, tady atlasová tkanina v barvě rezedové žluti, povšimni si prosím toho lesku, tady hedvábné nitě, modrý prokládaný brokát, surové šapové hedvábí, pohled jak je lehounké, a tady, nejměkčí černý samet, hebký jako broskvové chmýří...“

Na stole před ním se řadily ústřižky látek a cívky s nitěmi. Víla na ně bez známky většího zájmu hleděla, zatímco její družka nepřestávala sledovat jeho ruce. Když skončil, víla zvolna zvedla jeden z ústřižků a odhodila jej na zem.

„Leštěné plátno mě nezajímá.“

Skřípola se honem začal omlouvat, že jistě muselo dojít k nějakému omylu, ale ona jej zarazila mávnutím ruky a prohlížela zbývající vzorky.

„Ale to ostatní není špatné,“ pravila po chvíli. „Kolik toho můžeš dodat?“

Muži si vyměnili krátký pohled, z něž šlo vyčíst uspokojení – je vždycky dobré, když se zákazník ptá nejprve na množství a až potom na cenu.

„Myslím že...“ nadechl se Skřípola k dalšímu proudu slov, ale byl přerušen. Oni dva šlechticové se totiž mezitím dostali do sporu, nejprv jen slovního, nyní však ten starší s hromovým zaklením vyskočil na nohy, až dubová stolička odlétla stranou, a uštědřil svému spolustolovníkovi řádný políček. Ten na okamžik zaváhal, oněmen vztekem nad takovou drzostí, pak vyskočil a zařval z plných plic – slovům nebylo rozumět, tak byl rozrušen, ale jistě to nebylo nic lichotivého.

„Snad bude lepší,“ pravila víla spěšně, „když dokončíme naši rozmluvu někde v klidu...“

Skřípola přikývl a honem shrábl vzorky, znesváření muži zatím vytasili meče a vrhli se proti sobě. Ostří zazvonila o sebe, poháry odlétly stranou, mladší z rváčů popadl židli a mrštil s ní svému soupeři do tváře, ten elegantně uhnul a švihl mečem tak, že jeho špička nejprve vykreslila na mladíkově tváři krvavou rýhu a ještě mu srazila klobouk z hlavy. Ukázalo se, že je mladší, než by pozorovatel na první pohled hádal, sotva mu mohlo být víc než devatenáct, měl světlé vlasy, žluté jak říční písek, vousy mu sotva vyrašily. Rozčileně si setřel krev z brady a znovu se vrhnul proti druhému z mužů, jehož pohyby a grácie ve vedení meče prozrazovaly zkušeného šermíře. Znovu uhnul mladíkovu výpadu a krátkým švihem mu odseknul kus ucha.

Bojovníci se dostali doprostřed nálevny, sráželi stoly na stranu a vrhali po sobě zuřivými pohledy – prvotní neřízený vztek hádky nahrazovala uvážená nenávisť. Toto už nebyla obyčejná výměna názorů s poněkud pádnějšími argumenty, v očích obou mužů bylo možno číst touhu po krvi. Meče kroužily uvolněným prostorem jako pozvednuté hlavy soupeřících kober, šermíři prováděli klamné výpady a pečlivě sledovali každý pohyb protivníka.

Čtveřice od zadního stolu měla zájem protáhnout se podél stěny k východu, ale nebylo to snadné provést a nedostat se přitom nadosah obnažených mečů – to byla nevýhoda jejich jinak šikovně odděleného stolu. Zatím tedy vyčkávali, ochránci ruce na zbraních, obchodníci vzadu.

Mladík znovu zaútočil a opět bez úspěchu, soupeř ho nabral kolenem do břicha a srazil ho na zem. Meč zatím držel špicí od těla, tak byl sebejistý, že ho při výpadu ani nestáhl do krytu. Nyní jej pozvedl nad hlavu a diváci si se zatajeným dechem uvědomili, že se jej chystá zabořit ležícímu muži do týla.

V posledním okamžiku zachytil jeho meč biják té rusovlasé ženy a strhl jej stranou. Byl to lehký úder, který měl jen zastavit ránu a zklidnit situaci, jistě se nedal vykládat jako útok zezadu, onomu šermíři to však přílišné zklidnění nedodalo. Zlostně vytrhl meč ze sevření řetězů a vzkřikl: „Co se do toho pleteš, ty běhno?!“

Bojovnice jen trochu vypjala hrud' a naklonila svou zbraň o pár palců níž, připravena k dalšímu úderu, bude-li zapotřebí. Mladík se pomalu sbíral z podlahy, zdál se být otřesen.

„Prosím, tohle přece vůbec není nutné,“ drmolil Skřipola, Bulga Radomlat ovšem již vytáhl kyj a pozvedl jej do výše ramen. Víla chvilku váhala, pak i ona vytasila svůj mečík.

A v té chvíli se náhle rozletěly dveře a v nich stál kapitán městské hlídky se dvěma biřici s halapartnami.

„Ve jménu města, všichni jste zatčeni!“ zvolal. Jeho hlasu však scházela autorita, zněl spíš jako prohlášení člověka, doufajícího, že věci se nějak vyřeší samy od sebe.

Kapitán Bambas nebyl stvořen k velení a byl si toho vědom. Neměl vojenské zkušenosti, nikdy se nezúčastnil žádné pořádné bitvy, narodil se v Bludově a prožil tu celý život, byl městský typ, dalo by se říci. Když šlo o to srovnat dva znesvářené kupce na tržišti nebo vysvětlit hospodskému, že ještě jednou prodá pančované víno a prohlédne si z důvěrné blízkosti pranýř na náměstí, nenašli byste povolanejšího člověka. Hospodské rvačky byly jeho denním chlebem, ale ozbrojené potyčky na meče, to bylo něco jiného. Meče nosili šlechtici anebo zabijáci, a jednání s těmi i oněmi zvládal kapitán Bambas jen se skřipěním zubů.

Byl zvyklý, že když hlídka vpadne do hospody, výtržníci schovávají zbraně a tváří se, jako by se nic nedělo, a ne aby se obrátili proti strážcům pořádku.

Janek Skřipola opustil svou kupeckou roli, vjel rukou pod kabát a nahmátl dýku. Očima přešel po tváři bojovnice, jež se snažila postavit tak, aby nikoho z nepřátel neměla v zádech, a nezbývalo jí tedy soustředění na nějakou přetvářku. I víla již zaujala postoj, jenž neměl nic společného s chováním obchodnice s hedvábím, levačkou s dlaní nataženou před sebe četla záchvěvy vzduchu, mečík v pravé ruce směřoval od ramene dolů k tříslům v obranné pozici.

Nálevna byla rázem přeplněná. Dvě ženy si hlídaly zadní kout, dvojice proti nim byla od nich oddělená stolem, prostor u dveří zabíralo trio strážných, raněný mladík couval k výčepu, druhý ze šlechticů se ocitl uprostřed v obklíčení. Každý si hlídal každého a zdálo se, že nikdo přesně nechápe, co se děje.

„Složte zbraně!“ pokusil se Bambas chopit iniciativy, ale dosáhl jen toho, že strážníku Hlavatkoví po jeho pravici upadla halapartna se zařinčením na zem.

Bulga si nadvakrát omotal plášť kolem pravé ruky a zaútočil svým kyjem na bojovnici, uhnula jeho výpadu a bijákem srazila druhý úder. Vypadalo to jako dost zoufalý pokus, ale ve skutečnosti to byl promyšlený tah – bojovnice čekala další ránu, ale muž místo toho uskočil a skryl se za sloupem, který tu podpíral klenbu. Tím se nejen dostal z dosahu vílina meče, ale uvolnila se mu též cesta ke dveřím vedle výčepního pultu, vedoucím do sklepa.

Ani šlechtic uprostřed nelenil. Kopnutím poslal jeden z povalených stolků strážníkům pod nohy a uskočil na stranu, aby opustil svou nevýhodnou pozici a dostal se do pravé části nálevny, ke schodům do patra. Drže zbraň před sebou pozpátku vystoupal několik schodů, trochu jej vyvedlo z míry, že si ho nikdo moc nevšímá – jeho sok si dlaní svíral bouli na čele, kde se jeho hlava potkala s kamennou podlahou, mezi prsty mu tekla krev a vypadal na omdlení. Ostatní si jak se zdálo vystačili sami, a tak neotálel a vyběhl po schodech nahoru k pokojům čeledi a hostinského.

Zbraně dvou bojovníků se znovu střetly, Bulga srazil rozmáchnutý biják kyjem na stranu, železné hlavice zasáhly sloup a velký kus kamenného rohu změnilo ve spršku písku. Jeho levačka následně vyrazila proti rusovlásčině bradě, ta jí stačila nastavit chránič na rameni, takže ten úder byl pak pro oba asi stejně bolestivý.

Hlavatkovi se konečně podařilo namířit halapartnu správným směrem, druhý ze strážníků, Ctimír Žitko, se mezitím odvážně vrhnul vpřed. Žitkovi bylo sedmnáct, ve hlídce právě nastoupil, a neměl tedy zatím vypracovaný smysl pro vyhledávání závětří, naopak se občas vrhal do věci až příliš po hlavě. Jelikož však halapartna není pro souboje v místnosti ta nejvhodnější zbraň, nemělo to tentokrát ani žádoucí, ale ani sebezničující důsledky. Jeho smrtící nástroj se mu zachytil hákem za stropní trám a Ctimír pak strávil několik dosti trapných chvil tím, že se jej snažil vyprostit.

Skřipola stanul proti víle. Vyskočil na stůl a několika svižnými krůčky se dostal dál od bojující dvojice, zrak stále upřený do víliných zelených očí. Následovala jej, skoro jako by se ani neodrážela, ale jen tak vzlétla do vzduchu a přetancila přes několik sousedících stolů. Janek před ní couval, dýku pozvednutou, kroužil s ní před sebou a otáčel jí v dlani, aby jej víla nemohla překvapit náhlým výpadem. Sám na ni, když se mu dostala blíž, vyzkoušel klamavý útok, ale ona se nenechala zaskočit a nedovolila mu uskočit ke dveřím. Zaútočila mečíkem proti jeho břichu, srazil úder dýkou a pokusil se jí záštitou přelomit ostří. Ucukla a sekla jej přes zápěstí.

Poblíž nohy se mu ocitla vysoká sklenice z nazelenalého skla, do půli plná vína, nabral ji nártem a šikově jí kopnul proti vílině tváři. Uhnula, pohár se roztříštil o zeď a víno vystříklo, ta chvilka zaváhání však stačila Skřipolovi, aby se svezl pod stůl. Strážník Hlavatka, který na výšce mnoho nepobral, usoudil, že zasahovat do potyčky druhé dvojice není nic pro něj, a rozhodl se pomoci víle. Rovněž se zanořil pod stůl, přičemž svou halapartnu tlačil před sebou.

Bulga s bojovnicí se zatím dostali až skoro k pultu, za nímž se krčil hostinský, oba byli zadýchaní a po tvářích jim stékal pot, sem tam zabarvený krví.

„Vzdej se, Bulgo Radomlate,“ procedila bojovnice, „jménem městské stráže jsi zatčen.“

Kapitán Bambas cítil, že se chtě nechť bude muset chopit velení, konečně tedy vytasil meč a vykročil vpřed kolem Ctimíra, stále zápasícího se zaseknutou halapartnou.

Bulga upustil obušek a zvedl ruce nad hlavu, mračil se a oči mu tékaly ze strany na stranu, ale ústa stále zůstávala zkřivená v něčem, co připomínalo úsměv.

Janek Skřipola se jako lasička vysmekl zpod dlouhého stolu a skočil ke dveřím do sklepa, víla mu byla v patách, a kdyby se nezachytila rukávem košile za hrot Hlavatkovy halapartny, jistě by jej zastavila. Takhle se Skřipolovi podařilo dosáhnout schodů a seběhnout střemhlav dolů, víla byla na tři kroky za ním.

„Odtud nám neuteče,“ prohlásil Bambas velitelsky, aby dal najevo převahu, ale zhatil mu to hostinský, jenž se ozval zpoza pultu: „Popravdě řečeno, máme sklepy propojené s řezníkem odvedle.“

V tom okamžiku Bulga mávl levačkou a přehodil cíp pláště, jenž měl dosud omotaný kolem ruky, bojovnici přes hlavu. Měl lem podšitý olověnými závažičky, byl to bleskový útok, než stačila uhnout, přitáhl jí plášť pravou rukou kolem krku a strhl ji k sobě. Pokusila se jej zasáhnout loktem s okovaným chráničem, ale Bulga teď už věděl, že ji nesmí podceňovat, a svíral ji pořádnou silou. Levou rukou vytáhl z opasku krátký nůž a přimáčkl jí ho ke krku.

„Zpátky!“ křikl na Bambase. Pohybem naznačil, že chce volnou cestu ke dveřím, a kapitán ustoupil, pomalu, krůček za krůčkem.

Tu se od zdi odlepil ten mladý šlechtic, půl tváře zalitou krví, ale meč dosud neupustil. Teď s ním švihl jediným přesným úderem, jakoby ledabyle, ale s dostatečnou přesností, využívaje toho, že Bulga stojí napůl zády k němu a pozorně sleduje dvojici strážných.

Když mu ostří sjelo po paži, vyhekl víc překvapením než bolestí, jeho plášť povolil a bojovnice se vysmekla. Máchl ještě nožem po jejím hrdle, ale minul, vzápětí dopadla na jeho hlavu halapartna, kterou se Ctimírovi konečně podařilo uvolnit, ve stejném okamžiku, kdy mladý šlechtic pohroužil meč do Bulgovy hrudi.

V té chvíli byl strážník Hlavatka v půlce schodů do sklepa a netušil, co se děje za ním. Dole toho moc vidět nebylo, jen obrysy sudů a světlejší stín běžící víly. Pak víla zastavila, přitočila se ke zdi a pátrala zrakem ve tmě, Hlavatka krkolomný sestup neubrzdil, několik posledních schodů spíše slétl, halapartnu stále napřaženou před sebou, a zastavil se, až když hrot jeho zbraně se zaduněním vrazil do přední stěny nejbližšího sudu. Z praskliny začalo čůrkem vytékat červené víno, bylo slyšet, jak šplouchá na zem.

„Hlavatko?“ zašeptala víla.

„Ano, Lili?“

„Proboha tě prosím, zahod' už tu věc.“

Hlavatka nechal halapartnu trčet v sudu a postavil se po bok víle Lilianě.

Sklepení bylo rozlehlé, řada sudů, police se džbány, hrnce s nasoleným masem, šunky visící na hácích, vše se táhlo do daleka a ztrácelo se ve sklepním šeru. Hlavatka cítil, že jestli se tam někde schovává chlap s dýkou, není pro něj, neozbrojeného, nijak rozumné pouštět se dál od schodů a zbytků světla shora.

„Měli bychom se vrátit pro nějakou lucernu,“ navrhl šeptem, ale Liliana jej umlčela. Neměla ve zvyku vzdávat hon.

Ona a ta rudovlasá bojovnice, Jasina zvaná Železná tykev, se ještě donedávna živily povoláním dobrodruhů, ať už si pod tím představíme doprovázení zámožných občanů na obchodních cestách, či třeba chytání zločinců, na které královský prokurátor vypsál odměnu. Divný život pro dívku, myslel si Hlavatka, ovšem on byl v těchto názorech vždycky trochu staromódní.

„Kryj mi záda,“ zašeptala víla tak tiše, že jí Hlavatka sotva rozuměl, a sehnula se k podlaze. V podřepu přeběhla k prvnímu sudu a zmizela ve tmě.

Hlavatka napínal uši a snažil se zachytit sebemenší šelest, nebylo však slyšet nic. Dumal, jak asi může v této situaci vílu krýt a jestli povinností muže za těchto okolností není vyrazit vpřed a nechat se propíchnout, ale policejní část jeho duše záhy převážila nad tou galantní.

Naštěstí pro jeho sebeúctu náhoda vzápětí opět zapracovala proti nim. Kdesi v dálce se otevřely dveře a ozvaly se šoupavé kroky, následovány slabým neklidným světlem – to řezník odvedle se rozhodl sestoupit do své části sklepa, nesl kahan a prázdný hrnec na sádlo a cosi si pobrukoval.

Janek Skřipola se objevil u paty jeho schodiště dřív, než Liliana stačila zachytit, odkud že se vlastně falešný zpěv ozývá. Kahan vylétl do vzduchu, opsal několik oblouků, přičemž se sklepením roztančily stíny v divokém reji jako vyplašené hejno netopýrů, pak zapadl někam za polici a sklep opět pohltila temnota.

Řezník přistál na pytli otrub a během letu nepřestával klít, zmlkl až ve chvíli, kdy se těsně před ním zjevila ze tmy víla, odrazila se od jeho pleši a přeskočila jej bez zpomalení, pronásledujíc Skřípolu vzhůru ke světlu.

Hlavatka se raději ani nepokoušel vysvětlit řezníkovi situaci, zvláště když pocítil podezření, že ve tmě před sebou zahlédl blýsknutí sekáčku na maso, raději se opatrně vyhnul místu, kde se podle proudu nadávek dalo vytušit, že se rozlícený živnostník nachází, a spěchal za vílou.